

Dit boek is eigendom van

Sessies!

Een zoektocht naar het duister.

Door Angel Delvax

Sessies !

Een zoektocht naar het duister.

Eerste editie, tweede druk (2026)

ISBN: 978-94-65-38577-8

© 2021, Angel Delvax

Uitgegeven in eigen beheer

Contact; Angel@WitchesAndAngels.nl

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Illustraties : ©Angel Delvax (2021)

Logo : ©Angel Delvax / Witches and Angels (2021)

Kaft ontwerp : ©Angel Delvax (2026)

De gebeurtenissen in dit boek zijn gebaseerd op het leven van de auteur. Namen van plaatsen en personen kunnen uit privacy overweging aangepast zijn.

Opgedragen aan Luciënne Delvax.

**Ze heeft letterlijk haar leven gegeven
voor haar kinderen, en wordt tot op de
dag van vandaag nog door velen gemist.**

Voorwoord

Na het verlies van mijn moeder 6 mei 2003 is het allemaal hard bergaf gegaan. Van de een op de andere dag moest ik vader spelen voor mijn broertje en mijn jongste zusje, die beiden nog studeerden. Een baan had ik niet, mijn moeder is net in de laatste week van mijn afstudeerstage overleden, dus ik moest ineens een gezin in leven houden van een éénpersoons bijstandsuitkering. Tot overmaat van ramp bleken er complicaties bij de instanties, waardoor regelingen die we allemaal maar als vanzelfsprekend zien kwamen te vervallen, dus de kosten waren eens zo hoog.

Het volgende verhaal is gebaseerd op ware gebeurtenissen. Om privacy redenen zijn sommige namen aangepast.

Proloog

“Adem!!! Blijf ademen! Waag het niet om dood te gaan, ik kan niet zonder je!!!”

Angel zit op het bed, zijn moeders hoofd in zijn handen.

“Door ademen, hulp is onderweg! Ik laat je niet gaan!”

Zijn moeder is buiten bewustzijn en stopt regelmatig met ademen.

Het was een gezellige nazomerse dag, lekker samen naar de stad gegaan, ijsje gegeten, op een terrasje wat gedronken en lekker zitten ‘aapjes’ kijken. Wat kunnen mensen soms fascinerend gedrag vertonen!

Eind van de dag lekker thuis een frietje eten, en naar bed. Dan gaat het mis. Angels moeder krijgt een aanval. Ze is niet meer aanspreekbaar, haar ademhaling stopt regelmatig, en ze moet continu overgeven. Aan de ambulancebroeders kun je zien dat dit ernstig is. Een van hen verliest zijn telefoon op de trap als ze Angels moeder naar beneden tillen. Met loeiende sirenes en oogverblindende zwaailichten rijden ze op volle vaart naar het ziekenhuis. Angel zit ze vlak op de hielen. Een bekeuring voor te hard rijden is wel het laatst waar hij aan denkt. Eenmaal in het ziekenhuis krijgt hij te horen dat het kantje boord was. Ze hebben haar al dood verklaard onderweg.

Ze leeft, maar het gevaar is zeker nog niet geweken. Na een grondige controle wordt ze bij de intensive care binnen gereden.

Overall zitten slangetjes en kabels, diverse schermen aan het bed tonen allerlei getallen en lijntjes. De slangetjes komen uit bij zakken die hoog aan een houder hangen met medicatie, of net laag aan het bed voor de afvoer van overtollig vocht.

Angel en zijn broertje en zusje staan huilend aan het bed als plots alle apparaten tegelijk beginnen te piepen en fluiten. Mensen in groen komen binnen gerend, en zijn meteen druk in de weer om Angels moeder te reanimeren.

Een hoge fluittoon, gevolgd door een scherp “KLAK”. Even stoppen de apparaten met fluiten, maar het begint snel weer.

Weer een fluittoon. “KLAK”. Een seconde stil.

Een derde keer, en een vierde. Eerst een lange hoge fluittoon, dan “KLAK”....

De drukte neemt wat af. Een van de mensen neemt het drietal mee de kamer uit. Angel ziet nog net dat de apparaten één voor één worden uitgeschakeld. Zijn moeder is dood.

Terwijl een doctor uit probeerde te leggen wat er gebeurd is wordt het steeds rustiger in Angels hoofd. Alles begint te vervagen. Licht maakt plaats voor duister, geluid voor stilte, emotie voor leegte.....

Hoofdstuk 1

“Ik trek het niet meer!”

Angel staat in de winkel van Ambrosia, zijn clan moeder. Na het verlies van zijn moeder heeft Angel zich ontfermd over zijn broertje en zijn zusje, die beide nog minderjarig zijn. Een vader hebben ze niet meer, dus dit is het enige dat hij kan doen om te voorkomen dat de twee door jeugdzorg in een pleeggezin geplaatst worden. Ze hebben alleen elkaar nog, dat willen ze niet kwijtraken.

“Ik kan dit niet meer aan! Er MOET een manier zijn om er bovenop te komen, maar ik zie het niet meer!” Ambrosia omhelst hem.

“Je hebt vorige keer zelf gezien dat de kaarten je geen informatie willen geven”, zegt ze met een zachte stem. “Je bent de krachtigste healer die ...”

“En ik kan mezelf niet eens genezen!”, onderbreekt Angel haar. “Ik kan mezelf niet genezen, en durf anderen niet meer te helpen. Ik ben te bang dat ik ze door mijn ellende alleen maar zieker maak! Ik kon mijn moeder niet redden, en zelf wordt ik met de dag zieker.”

Enkele minuten staan ze elkaar stil aan te kijken. Angel met tranen in zijn ogen. Het is na sluitingstijd, dus er is verder niemand in de winkel. Buiten wordt het al donker, en in het licht van de straatlantaarns hebben de herfstbladeren een bijna magisch gouden gloed. Tussen de snikken van Angel door is zacht het

geluid te horen van een paar wind chimes die achter in de winkel hangen.

Angel en Ambrosia zijn heksen. Geen sprookjes heksen zoals die van Hans en Grietje of zoals bij Harry Potter, maar echte heksen, zoals ze al enkele duizenden jaren onder ons zijn. In de winkel van Ambrosia kun je dan ook alles vinden dat een moderne heks maar nodig zou hebben. Achter de balie tegen de muur staan tientallen potten met kruiden voor gebruik in drankjes, zalfjes, wierook, rituelen en spreuken.

Onder de balie is een vitrine tot de nok gevuld met kristallen in alle kleuren van de regenboog. Een handige kaart geeft precies aan welk kristal waar voor gebruikt kan worden. In de hoek staan enorme rekken vol boeken. Boeken over magie en hekserij, maar ook over religie, natuurgeneeskunde, astrologie enzovoort. De hele winkel ruikt naar de kruiden, en overal hoor je zachte geluidjes van wind chimes, belletjes en ontspannende muziek. Naast de boekenrekken is een smalle gang, bekleed met kleurige doeken. Aan het eind van de gang is een onopvallende deur. Ambrosia staat net in de gang, met haar rug naar de deur.

“Er is een manier”, zegt Ambrosia dan. “Er is een manier om antwoord op je vragen te krijgen. Om weer zelf de regie over je leven te nemen. Maar het is niet makkelijk en het kost tijd. Heel veel tijd. Als je het echt wilt kan ik je helpen. Het betekent wel dat je in de duisterste hoeken van je eigen ziel moet gaan zoeken. Je moet ontdekken wat de oorzaak is.” Ambrosia kijkt Angel recht in de ogen. Het zachte getingel is intussen steeds harder geworden. Het tocht niet in de winkel, maar alles lijkt te

bewegen. Zelfs de schaduwen van de beeldjes in de rekken lijken te leven en het is alsof er van alle kanten gefluisterd wordt. Ambrosia is veel gewend, maar dit is zelfs voor haar ongebruikelijk. Ze probeert het niet te laten merken, maar haar ogen dwalen regelmatig de hele winkel door en in haar stem is wat onzekerheid te horen. Angel daarentegen schijnt het heel normaal te vinden. Hij negeert het gefluister, droogt zijn tranen en kijkt Ambrosia aan.

“Ik doe het! Als jij zeker weet dat je het kunt, dan vertrouw ik je. Maar je moet me één ding beloven: Als je merkt dat het fout gaat haal je me meteen terug!” Ambrosia knikt.

“Maar we beginnen niet vandaag. Neem de tijd om er goed over na te denken. Als we eenmaal begonnen zijn is er geen weg meer terug! Je inwijding in de clan was kinderspel vergeleken met wat je te wachten staat als we dit doen. Ga naar huis, en denk er goed over na. Ik zorg dat de achterkamer gereinigd is voor die tijd. Als je het dan nog steeds zeker weet gaan we aan de slag. En maak een afspraak bij je huisarts! Je ziet er ziek uit, en je hebt je krachten hard nodig voor de sessies!”

Geruststellend geeft Ambrosia Angel een knuffel en Angel loopt de winkel uit.

Een zachte wind steekt op en laat de goudgele herfstbladeren om Angel heen dansen, maar hij ziet het niet. Hoewel hij normaal intens kan genieten van de kleuren en de lichtspeling in de kleinste dingen lijkt hij zich nu totaal niet bewust van de wereld om hem heen. De weg naar huis heeft hij inmiddels zo vaak gelopen dat hij uit automatisme stopt waar hij moet oversteken. Een ambulance kan hem nog net op tijd ontwijken als hij, zonder

uitkijken, weer verder wil lopen. Onderweg komt hij langs een enorme kathedraal met grote kleurige glas-in-loodramen. Van de honderden duiven die anders voor die ramen zitten en om de torens vliegen is vandaag geen spoor te bekennen. Voor het grootste raam zit een tiental raven. Enkele raven strekken hun vleugels en schieten in een duikvlucht vlak voor Angel door, maar hij merkt er niets van.

Er moet iets gebeurd zijn, denkt Angel. Iets dat zo angstwekkend was of zo pijnlijk dat ik het opgesloten heb. Maar wat? En wanneer?

Diep in gedachten verzonken loopt hij verder. Hij herinnert zich dat hij als kind al anders was. Wanneer hij moest gaan slapen speelde hij met ballen die aan de andere kant van de kamer lagen. Omdat hij niet uit bed kwam kon zijn moeder hem nooit betrappen. Toen wist hij nog niet dat andere kinderen dat niet konden. Pas toen hij naar de basisschool ging werd hem dat duidelijk dat andere kinderen hun speelgoed echt vast moesten pakken om het te laten bewegen. Enkele jaren gaan door zijn gedachten tot hij merkt dat er iets mist. Er mist een periode van een paar maanden. Hij weet zich nog te herinneren dat hij een bepaalde zomer vrijwilliger was voor het jeugd vakantiewerk, maar van de rest van de zomer kan hij zich niks herinneren.

Angel is zo in gedachten verzonken dat hij thuis is voor hij het in de gaten heeft. Het gerinkel van zijn sleutelbos is genoeg om zijn honden wakker te maken. Als hij de deur open doet komen Sonja, een dalmatiër, en Eevie, een kruising teckel – pekinees, vrolijk op hem af rennen. Sonja kwispelt zo hard dat ze bijna het raam van de tussendeur kapot slaat met haar staart. Het zijn al oudere

honden, maar dat is niet aan hun enthousiasme af te zien. Toen Angel zijn moeder verloor was er niemand die voor haar honden wilde zorgen. Angel heeft zich met liefde over de twee ontfermd en daar heeft hij nooit spijt van gehad.

Van die twee weet ik tenminste dat ze echt van me houden, denkt hij, terwijl hij de honden een knuffel geeft en de lijn pakt om ze uit te laten. Als hij met de honden naar buiten loopt komt zijn buurvrouw net van haar werk thuis.

“Je had die stinkbeesten met hun baasje mee moeten cremeren!”, zei ze op een sadistische toon. De buurvrouw van Angel is een akelig mens. Het is een klein mager vrouwtje dat veel ouder uit ziet dan ze daadwerkelijk is. Sinds het overlijden van Angels moeder doet ze niets anders dan zeuren en klagen. Nog geen week daarvoor had ze hondenpoep van de straat opgeraapt en bij Angel voor de deur gegooid. Ze beweerde dat het van zijn honden zou zijn. Haar hond was natuurlijk een engeltje, ook al hield die je de hele nacht wakker met zijn geblaf als zijn baasje weer eens bij familie was logeren en de hond gewoon 2 dagen onverzorgd in huis achter liet.

Angel doet zijn best haar opmerking te negeren. Die vervelende opmerking doet hem aan zijn moeder denken. Toen ze nog leefde gingen ze altijd samen met de honden naar het park. Hij kan zich nog herinneren dat zijn moeder een paar keer vertelde dat ze af en toe een stukje achter bleef, en dat ze dan merkte dat de wind hem steeds volgde. Het laatste jaar was ze bang van de wind. Niet van de wind zelf, maar van wat ze hoorde. Angel beseft zich dat zijn moeder waarschijnlijk over haar naderende dood hoorde in de wind en van de problemen die gingen volgen. Ook al kon ze het niet goed verstaan. De tranen lopen weer over zijn wangen, en de

honden komen tegen hem aan staan om hem te troosten. Angel hangt de lijn weer terug, geeft de honden brokjes en vers water en maakt zelf ook wat te eten. Na een karige maaltijd gaat hij alsnog even met de honden in het park wandelen. Eenmaal in het park kunnen de honden lekker los lopen. Ze rennen speels over het gras achter elkaar aan alsof ze tikkertje spelen. Het doet Angel alleen maar meer aan zijn moeder denken en aan de dagen dat ze hier samen op een bankje naar de spelende honden zaten te kijken.

Terug thuis maakt Angel zich klaar om te gaan slapen. Sonja en Eevie kruipen lekker tegen hem aan op het bed, zoals ze iedere nacht doen, maar Angel kan maar geen rust vinden. Die nacht heeft Angel weinig geslapen. Flarden van herinneringen vermengd met nachtmerries zorgen er voor dat hij telkens weer schreeuwend wakker word met zijn kussen nat van de tranen en de honden die hem geschrokken en bezorgd aan kijken.

Hoofdstuk 2

“Helaas kan ik op dit moment niet veel voor u betekenen. De enige vacature die we open hebben staan vereist meer aantoonbare ervaring. Maar we houden u in het systeem. Met een cv als dat van u zullen er zeker kansen komen. Als we iets hebben nemen we contact op. Bedankt voor uw bezoek, en succes met uw zoektocht.”

Angel geeft de recruiter een stevige hand en trekt zijn jas weer aan. Dit is de vijfde sollicitatie deze week. Elke keer hetzelfde verhaal. Mooi cv, maar helaas net niet mooi genoeg. Teleurgesteld en ietwat geïrriteerd loopt Angel naar buiten. De laatste nachten heeft hij niet veel geslapen. Elke keer weer dezelfde nachtmerries. Tenminste, het voelt als dezelfde. Waar het over ging kan hij zich maar niet herinneren.

Half in gedachten loopt Angel wat door de stad. Als hij bij de supermarkt aan de kassa staat om zijn blikje cola af te rekenen bedenkt hij zich dat het wel weer eens tijd is om naar het stadspark te gaan. Het weer begint wat beter te worden dus misschien staan de hertjes weer buiten.

Het stadspark ligt net buiten het centrum, op nog geen tien minuten lopen van de supermarkt.

Bij het park aangekomen is het al snel duidelijk dat Angel niet de enige is die daar graag komt. Er staan enkele tientallen mensen bij de ijscoman en het hek rond het verblijf van de hertjes is door het volk aan het zicht onttrokken. Maar het is een mooie dag en

een stukje verderop in het park is het bijna altijd wel rustig dus Angel laat zijn dag niet verpesten door wat onverwachte drukte. Eenmaal voorbij de hertjes wordt het inderdaad een stuk rustiger. Angel besluit door te lopen naar de heksenhoek, zijn favoriete plekje in heel Maastricht. Net in de bocht van de Jeker is een ruim grasveldje waar je lekker kunt zitten. De sluizen in de stadswal staan open, en het geraas van het instromende water overstemt het geluid van de voorbij lopende mensen. Met de zon in de rug geniet hij van het lekkere weer en de voorbij zwemmende eenden. Terwijl hij daar zit neemt hij in gedachten nog even door wat hij op de planning heeft staan. Morgenmiddag nog een sollicitatie, vrijdagmorgen naar de huisarts en dan na het avondeten naar Ambrosia voor de eerste sessie.

Een uurtje of wat later gaat Angel weer op huis aan om de honden op te halen en lekker in het bos te gaan wandelen. Aan de rand van het bos hoort hij een zacht geruis en hij ziet een grote witte vlek vlak boven zijn hoofd. Het is een uil! En grote sneeuw witte uil die zo dicht over zijn hoofd vloog dat Angel de wind door de vleugels kon horen! Verwonderd kijkt hij de vogel na als die in het bos verdwijnt. Angel maakt de lijnen los, en Sonja en Eevie dartelen vrolijk om hem heen.

Als Angel vrijdag avond bij Ambrosia de winkel binnen loopt is ze net een uitdraai van de kassa aan het maken, klaar om de winkel te sluiten.

“Je weet het echt zeker?”, vraagt ze. “De eerste twee sessies vallen waarschijnlijk wel mee, maar daarna kan het echt zwaar worden en dan kun je niet meer terug! Wat we los gaan maken is niet terug in te binden. En de effecten zul je overal om je heen